

ANNA SIMONS

Skrýš

První případ
vězeňské lékařky
Evy Hanssenové

KIO KAN



edice
KIO KAN

Copyright © 2018 Penguin Verlag, München, a division of
Random House GmbH, München, Germany
Translation © Pavel Dufek, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Kniha byla napsána podle pravdivého příběhu,
avšak postavy a děj jsou smyšlené,
stejně jako uvedená zařízení,
ačkoli byla zasazena do místa, které skutečně existuje.

Z německého originálu VERBOGEN
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Hana Porebská
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-054-2

1. část

1.

Nicole Arendtová bleskově ucukla ruku od bedny na nářadí. Ucítla pekelnou bolest v ukazováčku. Proč si jen vzala do hlavy, že si opraví ucpaný odpad v kuchyni sama? V přítmí sklepa si ve skříňce na nářadí podle všeho sáhla na nůž na koberce. Zatraceně! Honem prst strčila do úst a druhou rukou chvatně šátrala po něčem, co by krvácení zastavilo. Lepicí pásce, náplasti, čemkoli.

Nedávala jsem pozor. Už zas.

Úplně dole v rohu bedny zahlédla starý hadr. Sice byl špinavý a umaštěný, ale dokázal krvácení zmírnit. V prstu jí silně tepalo. Rychle ho omotala. Potom si všimla toho na dělení: na podlaze, pracovním stole, v bedně – prostě všude kolem – samá krev. Zasténala. *No nazdar! On nesnáší nečistotu.* Naštěstí měla dost času všechno důkladně vyčistit. *Vrátí se až za tři týdny. Bude potom všechno v pořádku, jak jí slíbil?*

Pohled na krev a bolest jí připomněly jinou dobu, zpropadeně zlou. Tohle bylo první poranění za poslední měsíce, co byl pryč. První, které ji potkalo. Přivodila si ho sama.

Bez jeho přičinění. Prostě tak.

Běžela nahoru, umně si ránu ošetřila, nasadila si gumové rukavice, napustila do kbelíku horkou vodu a přilila do ní louh. Podívala se z okna na neutěšený zadní dvůr. Potom ještě měla v plánu si sednout k šicímu stroji a pokračovat v práci na sukni. Látka byla svítivě zelená. Jeho oblíbená barva. Až se vrátí domů, chtěla se mu líbit.

Slíbil jí, že se změní. A ona mu věřila.

Zpátky ve sklepeš povytáhla zásuvku skříňky na nářadí ještě víc a vzrušením se zarazila. Uvnitř ležela stříbrná dóza na šperky. Předtím ji musel zakrývat ten hadr.

Opatrně krabičku vytáhla. Byla zdobená a působila draze. Zrychlil se jí tep. Že by jí Robert před zatčením koupil dárek a nestačil jí ho dát? Nebylo by to poprvé, kdy jí něco přinesl. Dost často jí zapínal kolem krku řetízky nebo navlékal prsten. Stejnýma rukama, jakýma ji krátce předtím fackoval, mlátil a škrtil. Rukama, které kdysi bývaly jemné a na nichž ji nesl přes práh.

Musím ji dát pryč. Jinak by poznal, že jsem do ní nakoukla.

Palcem přejížděla po kovové dóze. Přestože byla ve sklepeš vícegeneračního domu zcela sama, rozhlédla se. Ruka se jí chvěla.

Ne. Rázně krabičku vrátila na místo a nezraněnou rukou sáhla po houbě v kbelíku. Určitě to pro ni mělo být překvapení. O radost z něj ho nemohla připravit. Když pečlivě odstranila všechny cákance krve, vyndala ze skříňky nůž na koberce a čepel zasunula dovnitř. Zrak jí znovu spočinul na dóze. Byla opatřena překrásnými filigránskými ozdůbkami.

Jen letmo nakouknout. Co je na tom?

Krvavé skvrny z hadru dostane vypráním a potom všechno nastrká zpátky do zásuvky, jak to tam bylo. *Jistě si ničeho nevšimne.* Opatrně zkusila dózu otevřít. Ovázanou rukou neobratně zápolila s uzávěrem. Konečně víčko vyskočilo. Tak prudce, až jí dóza div nevyklouzla z ruky. Tak tak ji zachytila, ale zaslechla nepatrné cinknutí o podlahu. Něco spadlo.

Sakra! Proč jsem pořád tak nešikovná?

Krabičku odložila stranou. Očima pátrala po podlaze. Nako nec našla prsten. Ležel uprostřed trojúhelníku, který na šedivém betonu narýsovalo slabé světlo. Sehnula se, aby prstýnek zvedla – a zkoprněla. Zamžourala, zhluboka se nadechla, a ještě jednou se přesvědčila. Ten prsten znala. Nesčíslněkrát

ho viděla na fotografiích ve zprávách. Je to necelý rok. Patřil jedné dívce. Mrtvé.

Zírala na něj nevěřicně. V zoufalství zavřela oči a kroutila hlavou. *To nemůže být pravda!* To zjištění ji zasáhlo jako rána pěstí. Mohla ho tam schovat jediná osoba.

Nikdo jiný klíč od mého sklepa nemá.

Musela se ho zbavit. Okamžitě. Natáhla ruku, ale všechno se v ní vzpíralo prstenu dotknout. Rukávy trika si přetáhla přes prsty, třesoucícma se rukama šperk zvedla a pocítila nevolnost. S odporem upustila prsten do kazety. Až nyní vnímala i ostatní předměty. Bylo jich hodně. Příliš mnoho. Nemohla popadnout dech a podlomila se jí kolena.

Nic z toho nechci ani vidět. Jako bych tady vůbec nebyla.

Zaklapla víčko, dózu zasunula do zadního rohu zásuvky, zakryla ji hadrem a zaházela náradím, šuplík zabouchla, zhasla světlo a dvakrát otočila klíčem v zámku.

Proč jsem to jen nenechala být? Zrovna když se zdálo, že se všechno zlepší.

Jedno teď bylo naprosto jasné: Už se nikdy nic nezlepší.

Už nikdy.

Potřebovala na vzduch. Uháněla ze sklepa na ulici, seč jí nohy stačily – pryč z toho prokletého domu.

2.

Eva Hanssenová vystoupila z černého volva a chystala se natankovat plnou nádrž. Nádherného počasí využila k výletu, ale na zpáteční cestě uvázla ve víkendové zácpě v dlouhé koloně. Nyní si přála být co nejdřív doma, uvařit si něco k snědku a před nástupem do práce si užívat posledního volného večera na zahradě.

Zadumaně sledovala, jak se míhají číslice na ukazateli čerpacího stojanu, a málem se dusila. Dřív mívala pach benzínu ráda, jenže teď jí stále připomínal autonehodu rodičů. Při té myšlence se dostavil tísnivý pocit na prsou. Od té události již uplynula řádka let, a přesto se zármutek ještě nevytratil a vrhal na ni stín. Instinktivně zavřela oči, odhrnula si krátké blondaté vlasy dozadu a vystavila tvář podzimnímu slunci, aby našla útěchu v jeho hřejivých paprscích.

Po chvilince vzdychla, lehce zatřásla hlavou a opět se podívala na ukazatel. Na zítřejší večer ji nejlepší kamarádka Ann-Kathrin a její manžel Victor pozvali na večeři. Slíbila jim, že se postará o pití. Snad někde poblíž natrefí na nějaký obchod s vínem, kde by mohla druhý den po práci v rychlosti koupit láhev kvalitního vína.

Dosud znala v nejbližším okolí pouze velké samoobsluhy a v nich hlavně oddělení hluboce zmrazených potravin. Za dobu, co žije zase sama, oblíbila si hotové pokrmy a polotovary. Nedalo se to nazvat vařením, a navíc to bylo nezdravé. Dávno bylo načase vyhledat jiné prodejny.

Zadívala se přes střechu auta na štít nad obchodem na protější straně ulice. Jak se snažila rozluštit nápis, padla jí do oka mladá blondýna, která šla v rozevlátém plášti po chodníku. Její chůze se zdála těžkopádná. Vzhledem k postavě měla nohy jako z olova.

Náhle se zastavila, mírně se naklonila dopředu, jako by se chystala zvracet, vtom se narovнала, zavrávala a převrátila se. Hlavou se nezadržitelně uhodila o beton. Zůstala ležet a nehýbala se.

„Proboha!“ vykřikla Eva.

Bez váhání popadla ze sedadla kabelku a běžela přes ulici. Akutní hypoglykemie, kolaps krevního oběhu – hlavou se jí honily všemožné příčiny, které mohly zhroucení přivodit. Klekla si vedle dívky. Ta nijak nereagovala a obličej měla téměř stejně bledý, jako byla zem kolem ní.

„Slyšíte mě? Jak vám je?“ Opatrně jí zatřásla za rameno. Dívce se lehce zachvěla oční víčka, ale zůstala zavřená.

Eva jí nahmatala tep. Byl zrychlený.

„Haló!“ oslovila ji Eva znovu, tentokrát o něco hlasitěji. „Vnímáte mě? Jsem lékařka!“

Zrovna když jí chtěla zkontrolovat dech, dívka se rozkašlala a pomalu přicházela k sobě.

„Upadla jste,“ upozornila ji Eva. „Nedělejte prudké pohyby. Možná máte otřes mozku. Než vstanete, ráda bych vás prohlédla. Souhlasíte?“

Ani nečekala na odpověď a šetrně jí přitiskla ramena dolů. Žena se sice tvářila ustrašeně a rozhlížela zmateně, avšak zornicové reflexy měla normální, a jak se zdálo, Evu vnímala.

„Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Ni...“ Zakašlala. „Nicole Arendtová. Prosím... chtěla bych vstát...“

„Počkejte, pomohu vám, ale nejprve bych vám ráda prohlédla hlavu. Ze všeho nejdřív se zkuste pomalu posadit.“

Jakmile ji Eva obezřele nadzvedla do vzpřímené polohy, spatřila na chodníku vlhkou rudou skvrnu, kterou měl jednoznačně na svědomí Nicolin pád.

Pozorně ji prohlížela. „Bolí vás hlava? Je vám špatně?“ vyptávala se.

Dívka byla svým způsobem hezká. Světle modré oči neměla nalíčené a průsvitná kůže byla bez poskvrny. Eva se zaklonila, aby zkontrolovala hlavu zezadu, a ihned objevila tržnou ránu. Naštěstí byla menší, než se dalo podle krve na chodníku předpokládat.

Nicole zasténala a chytila se za čelo. Vtom si Eva všimla obvazu na její ruce. Pravděpodobně to dnes nebyla první nehoda.

„Nejspíš máte otřes mozku. Raději zavolám sanitku.“

Dívka se na ni zděšeně podívala a důrazně zavrtěla hlavou. Potom se jí protočily panenky a málem znovu omdlela.

„Pozor!“ varovala ji Eva a podepřela ji. „Na zátylku máte ránu. Nejdříve vám ji vyčistím. Moment.“

Ze soupravy první pomoci, kterou neustále nosila v kabelce, vzala dezinfekční prostředek a gázový obvaz, tamponem osušila ránu a postříkala ji dezinfekcí. Okamžik počkala, až prostředek zaschne, jinak by náplasti nedržely. Nicole mlčela, ale při každém Evině doteku sebou škubla. Měla bolesti, to bylo očividné.

„Nechtěla byste přece jen raději...“ Eva se zarazila. Dívčin prosebný pohled jí stačil. Nechtěla do nemocnice. Proč také?

„Je to vaše rozhodnutí, i když vám to z lékařského hlediska neradím. Žije s vámi někdo – pro případ, že by se vám v průběhu večera přitížilo? Může vás tady někdo vyzvednout?“ Žena u sebe neměla ani kabelku, ani nic jiného. „Mám vám někoho zavolat?“

Nicole přikývla, chtěla něco říct, ale pak jako by se rozpomněla a civěla za ni na provoz na ulici. Eva se podívala stejným směrem. Zrovna tudy projížděl starý tmavomodrý mercedes. Veterán. Ten model znala. Na chvílku ji to vyvedlo z rovnováhy a musela se opřít o zem. Mohla za to živá vzpomínka.

„Pozor! Rukáv.“ Dívčin hlas ji vytrhl ze zamyšlení. „A jeje! To je moje vina.“

Eva si uvědomila, že se opřela přímo do krvavé louže. Na rukávu světlého kabátku se objevila mokrá skvrna.

„Vy za to přece nemůžete. Prostě jsem byla nepozorná. V mém povolání se to stává pořád, a proto většinou nosím praktické věci, které se dají vyprat v horké vodě.“

Eva se ještě jednou ohlédla na ulici, jenže auto mezitím zmizelo z dohledu.

Mnula si čelo, bez váhání si kabátek svlékla, vzala do ruky nůžky a začala Nicole vystříhávat vlasy kolem rány, aby na ní držely náplasti.

„Čistírnu vám samozřejmě zaplatím,“ vykoktala dívka a rovnou se snažila rukávem vlastního trika skvrnu vyčistit. Až nyní Eva postřehla, že i Nicolino oblečení je potřísněné krví. A nejen to: na druhé paži měla rukáv povytažený, takže odhaloval jemnou síť vpichů na kůži. Tento obrázek Eva znala dobře. Na klinice ho vídala dost často.

„V tomto počasí už kabátek beztak dnes potřebovat nebudu,“ konejšila dívku. „Kromě toho už má svá nejlepší léta dávno za sebou. Investovat do čistírny by bylo čiré plýtvání.“

Nicole si ji zkoumavě prohlížela, ale stále se pohledem vracela k poskvrněnému kusu oděvu.

„Teď to nakrátko zabolí,“ upozornila ji lékařka, „ale musím okraje rány stlačit, aby vám nezůstala ošklivá jizva.“

Nicole pokývala hlavou. Eva všechno ještě jednou očistila, zmáčkla kůži a zkušeně ránu zalepila několika náplastmi. Za celou dobu ze sebe děvče nevydalo ani hlásku.

„To by pro začátek stačilo,“ řekla Eva. „Nyní se můžete pokusit vstát.“

Nicole se zvedla, zakymácela a hned se musela o lékařku opřít. Vzápětí se chytila za čelo a zavřela oči. Na okamžik Evu napadlo, že zase upadne.

„Je vám nevolno?“

Nicole zavrtěla hlavou a pokusila se o úsměv. Konečně se jí do tváří trochu vrátila barva.

Místo odpovědi se natáhla po Evině kabátku: „Nechte to přece jenom na mně. Víím, jak se takových fleků zbavit. Pár rozpuštěných aspirinů to spraví...“ Dívala se na lékařku, hlavu nakloněnou k jedné straně. „Prosím. Berte to jako odškodnění za pomoc.“

Eva vzdychla. Považovala to za zbytečné, na druhé straně si tenhle kabátek oblíbila. Nakonec se sehnula, z kabelky vytáhla tužku a lístek a napsala na něj svou adresu a telefonní číslo.

„Tak dobře. Ale jen pod jednou podmínkou: hned ráno zajdete ke svému obvodnímu lékaři, aby se na ránu podíval.“

Nicole přikývla, kabátek si pečlivě přehodila přes ruku a lístek s adresou a číslem si uložila.

Eva se znovu podívala na dívčinu zjizvenou kůži.

„Až to budete mít vyčištěné, můžete mi zavolat a někde se sejdem.“ Ukázala na ruku a šetrně dodala: „A pokud se rozhodnete s někým promluvit o tomhle, ozvěte se mi také. Sice jsem tady ve městě nová, ale ráda se poptám a doporučím vám dobrého kolegu. Člověk dokáže překonat téměř všechno, víte?“

Nicole se začervenala a chvatně si stáhla rukáv. Okamžitě se jí rozechvěl dolní ret a hrozilo, že se zase složí.

„Víte co?“ zareagovala Eva spontánně. „Počkejte tady chvíli. Hned naproti mám auto. Tamhle u benzinky.“

Až nyní si všimla, jak čerpadlář stojí se založenýma rukama vedle jejího vozu. „Za moment vás tady naložím a rychle vás odvezu domů. Platí?“ S úsměvem dodala: „Tentokrát nestrpím odmlouvání.“

Pozorovala dívku, jak zamyšleně tahá za její kabátek. Nakonec pokývala hlavou a měřila si lékařku velkými kukadly. „Dobrá. Jen co zaplatím, jsem tady zpátky.“

Eva poklusem spěchala k čerpací stanici. Ignorovala pumpařovo reptání. Zřejmě se rozčiloval, že tak dlouho blokovala stojan – třebaže široko daleko nebyl na obzoru žádný jiný zákazník. Celou věčnost manipuloval s její platební kartou a tvrdil, že nefunguje. Eva si byla jistá, že se tak chová schválně, aby se jí pomstil.

Když po dlouhé době z prodejny konečně vyšla, po Nicole nikde ani stopy. Eva prohledala celé okolí, ale dívka se vypařila. Snad se cestou domů zase nesvalí. S poraněním hlavy nejsou žádné špásy.

Eva na okamžik nerozhodně stála, potom rezignovaně pokrčila rameny a vzdala to. Smiřovala se s myšlenkou, že kabátek už nikdy neuvidí. *Ještě že je starý.*

Otočila klíčem, motor naskočil. Ještě naposledy se podívala do zrcátka, pak se s povzdechem rozjela a vydala se hledat obchod s vínem.

3.

Nicole vešla do bytu, lékařčin kabátek položila na šatník, dvakrát otočila klíčem v zámku a bezvládně sklouzla zády po dveřích na zem. Hlava jí třeštila, žluč jí stoupala do krku. Jen tak tam seděla a tupě zírala na zvlněné lino-leum, na něž oknem dopadal úzký pruh světla. Pomalu se stmívalo.

Jak byla vyčerpaná, nejlépe by udělala, kdyby si šla rovnou lehnout. Jenomže věděla, že by stejně oka nezamhouřila. Cestou domů se jí před očima stále dokola promítaly vzpomínky. Na schránku na šperky. Na prsten. Jak k sobě předtím tiskla doktorčin kabátek a bez cíle bloudila hodiny po ulicích, dokud jí nedošly síly a nezjistila, že se jí zase podlamují kolena.

Chtěla si s někým promluvit. Potřebovala radu. Jenomže ji nenapadl nikdo, na koho by se mohla obrátit. S kolegyněmi z kavárny neprohodila nikdy ani slovo o soukromí. Většina z nich mluvila jen lámanou němčinou a dávaly jí najevo, že se ve volném čase budou zdržovat raději mezi svými. Známých moc neměla a s tou hrstkou přátel se od svatby nestýkala. Zatím jí to nevadilo. Až dosud. Protože jediný, kdo jí v posledních letech vždycky naslouchal, tu nebyl: Robert.

Zrovna teď.

Schovala si obličej do dlaní a začala tiše kňourat. Ačkoli jí zoufalství a strach skoro braly dech, nebyla schopna plakat. Připadala si jako ve vzduchoprázdnu, zcela vyždímaná.

Chvíli jen tak nehybně seděla a koukala na podlahu. Potom sevřela ruce v pěst, zadržela dech a hlavu zaklonila proti dveřím, až to bouchlo. Hlavou jí projela prudká bolest a před očima uviděla hvězdičky. Hlavu svésila na prsa, rozpřáhla se a praštila do dveří. Jako nepříčetná to několikrát zopakovala. Přestala, teprve když ucítila, jak jí vlhká krev z rány na hlavě stéká po šíji. Nakonec vnitřní přetlak ochabl. Uvelebila se na podlaze, rukama si přitáhla kolena k trupu, hlavu si opatrně položila na ně a mírně se kolébala.

Dělala si velikánské naděje, že po jeho návratu z vězení bude všechno jinak. Nový začátek. Ze všech sil se snažila nevnímat škodolibé pohledy a uštěpačné šuškáání sousedů, pro něž byl Robert kriminálník. Rodičům, kteří na ni celou dobu naléhali, aby se rozvedla, ukázala dveře a od té chvíle s nimi nemluvila.

Pevně věřila, že démoni, co jejího manžela neustále navštěvovali, mezitím zkrotli. Ti, kteří ho často doháněli k tomu, aby jí ubližoval. Tak jí to šeptem vysvětloval a ona mu věřila každyčké slovo. To když za ním byla poprvé ve vězení, honosně zvaném ústav pro výkon trestu odnětí svobody, v té ponuré šedivé návštěvní místnosti, kterou museli sdílet se třemi dalšími páry. Ani jednou se nesměli jeden druhého dotknout. Přesto pak plula na šťastné vlně, jako závislá hráčka, když si myslí, že vyhrála jackpot.

Škaredě jsem se spletla. Byla jsem úplně pitomá.

Vnitřní hlas jí našeptával, že to nemůže být pravda. Jenom náhoda. Vždycky byla přesvědčena, že to není zlý člověk. Za všechno mohla jeho žárlivost, alkohol, prchlivá povaha a minulost.

Zavřela oči a zavrtěla hlavou. Ne, ne, ne. Byla by si všimla, kdyby byl opravdu schopný někoho surově znásilnit a počítal se smrtí. Četla, co se stalo ženě, jíž patřil onen prsten. Pachatel s ní naložil nepochopitelně hrůzostrašně. Prý to trvalo celé hodiny.

Zatínala nehty do paží, až to bolelo. Neboť jí jiný hlas naštěptával, že si nic lepšího nezasloužila. Že je nula. Že měl Robert pravdu ve všem, co jí vysvětloval, když ji trestal: že je naivní, hloupá, k ničemu. Údajně musel ukájet sexuální touhu u jiných žen, protože ona ho v posteli neuspokojuje tak, jak potřebuje. Věčně fňukala, že ji něco bolí, a hledala výmluvy. Byl kvůli ní nakonec tak otrávený, že musel působit bolest jiným? Místo aby to dělal jí?

Je to moje vina. Říkal to pořád. Celé roky.

Vina. Silné slovo. Chtělo se jí hlasitě vykřiknout, všechen žal ze sebe dostat ven, jenže se jí z hrdla nevydralo víc než chabé skuhrání. Ani to nesvedla. Ani to.

Zvedla se a zapotácela se tak, že se musela přidržet a chvíli počkat, než ji závrát přejde. Vtom uviděla krvavé stopy na dveřích a podlaze. Nemotorně se došourala do koupelny, z role odmotala dlouhý kus toaletního papíru, navlhčila ho, dovlekla se zpět ke dveřím a rudé šmouhy utírala.

Nesnáší špínu.

Když práci dokončila, na moment se opřela o kredenc. Teprve teď si všimla, že na záznamníku bliká červená kontrolka. Letmo pohlédla na hodiny.

Robert! Dočista zapomněla, že jí každý týden telefonuje! Nedovolal se jí.

Ačkoli už bylo pozdě, v panice sáhla po sluchátku, vyslovila jeho jméno a poslouchala ticho. Do očí se jí draly slzy. Zmeškala ho. Mezitím se dávno vrátil do cely. *Sakra!*

V tenhle podělaný den nic nevycházelo. Teď si bude dělat starosti, že se jí něco stalo. Nebo si bude namlouvat, že ho chce opustit, a docela ztratí nervy. Klidně by to od něj mohla čekat.

Jak ho mohla takhle zklamat a zapomenout na něj?

Vzlykala, a přitom prstem hladila zarámovanou fotografii, která stála na malé komodě. Robert na ní hrdě pózoval před černou motorkou Harley-Davidson. Jeho velkým snem

bylo navštívit USA, na motocyklu si projet slavnou *Route 66* a úplně sám si vychutnávat volnost. Aby si mohl tento sen po propuštění splnit, šetřila, jak se dalo, a ještě si vzala druhou práci jako uklízečka. Jemu však nakukala, že spolu poletí na Kanárské ostrovy. Chystala mu překvapení.

Přitiskla si fotku na prsa, odnesla ji do koupelny a tam ji postavila na kraj umývadla, otevřela skříňku, z malé krabičky opatrně vytáhla žiletku, vykasala si rukáv a bez váhání se řízla čepelkou do předloktí. Sykavě nasávala vzduch mezi rty. Pak se řízla znovu. A ještě jednou. Potom se zpocená natáhla na holé obkládačky a cítila jejich chlad.

Už toho bylo moc. Dnes toho zkrátka bylo příliš.

Po chvíli vstala, na řezné rány na paži si bezmyšlenkovitě nastříkala dezinfekční prostředek a pokropila si jím ještě jednou také ránu na hlavě. Přestože dezinfekce páčila, nevydala ze sebe ani hlásku.

Když všechno opět vyčistila a urovnala, podívala se do zrcadla, odhrnula si vlasy z čela a chvíli tam jen tak stála. Pak se napřímila, opláchla si obličej studenou vodou, vzala kartáč a pečlivě se učesala.

Najednou se odtrhla od umývadla a přešla do ložnice. Stoupla si před Robertův šatník a otevřela ho. Opatrně se dotýkala kalhot a triček a rukou přejela také po košilích. Přičichla k nim, ale jeho vůně z látky dávno vyprchala. Zkusmo vytáhla jednu košili, prohlížela si ji ze všech stran, zavrtěla hlavou, potom zkoumala další. Všechny byly zmačkané.

Z výklenku za skříní odhodlaně vytáhla žehlicí prkno a pustila se do žehlení. Jedné za druhou.

Netušila, jak to půjde dál.

Určitě věděla jen jedno: že ho miluje. Ať spáchal cokoli. A bez ohledu na to, co ještě provede v budoucnosti.

4.

Eva mrkla nahoru, z obličeje si odhrnula prameny světlých vlasů a podívala se přímo do kamery. Vzápětí se s hlasitým vrčením otevřela šedivá železná vstupní brána nápravného zařízení Mnichov-Wiesheim. Eva narovнала záda, zvedla hlavu a svižnou chůzí vstoupila. V prázdné chodbě se její kroky rozléhaly. Páchlo to tam po čisticích prostředcích. Vyšla se k zaměstnanci, který seděl za skleněnou přepážkou a s vážnou tváří si ji měřil.

„Dobré ráno,“ pozdravila s úsměvem. „Jsem doktorka Eva Hanssenová, nová vězeňská lékařka.“

„Vaše doklady, prosím!“ zazněl plechový hlas z reproduktoru. Muž, podle jmenovky na uniformě Frey, si ji prohlížel, a přitom nehnul ani brvou.

„Ovšem,“ odpověděla a z kabelky vylovila průkaz totožnosti a dopis, který jí poslalo vedení ústavu pro začátek služby. Když Freyovi okénkem podávala doklady, opět se na něj usmála, on se však netvářil o nic přátelštěji než předtím. S vážným výrazem porovnával její podoběnku s kopií, kterou měl před očima, a znovu si Evu prohlížel. Soustředěně se věnoval vyplňování různých lejster a stále přitom cvakal propiskou.

Eva se rozhlížela kolem dokola v prostoru, kudy bude od nynějška denně procházet. Shora na ni byly namířeny v každém rohu dvě kamery, které vypadaly jako kovové oči. Nikde žádné okno, pouze umělé světlo ze zářivek. Postřehla, že na kovových dveřích chybějí kliky. Kdyby Frey nestiskl příslušný knoflík, byli by tam hermeticky uzavření. Dostatečný důvod, aby si to u něj nerozházela.

I když uběhlo teprve několik minut, netrpělivě se podívala na hodinky a přešlapovala na místě. Nesnášela čekání. Uvědomovala si, že Frey jenom svědomitě vykonává své povinnosti, přesto byla nervózní. Byl ještě mladý, nanejvýš něco málo přes dvacet, měl tmavé vlasy a řídký, tenký knír. Určitě si ho nechával růst, aby vypadal starší a mužnější.

„Kabelku,“ vyzval ji nevlídně, čímž ji vytrhl ze zamyšlení.

Chvatně prostrčila světle šedomodrou kabelku otvorem. Byl to dárek od mladšího bratra Patricka k posledním narozeninám. Oblíbila si ji kvůli prostornosti, mnoha vnitřním kapsám a měkoučké kůži. Frey vysypal obsah na stůl, všechno před sebou rozprostřel a roztáhl každou přihrádku, jestli v nich nic nezůstalo. Eva chápala, že to dělat musí, ale i tak ji rozčilovalo, že takto zachází s jejími soukromými věcmi.

Nakonec všechno nedbale naházal zpátky.

„Tady máte prozatímní služební průkaz,“ informoval ji křaplavým hlasem a posunul legitimaci spolu s kabelkou směrem k ní. „Na označeném místě podepište převzetí a u každé kontroly průkaz bez vyzvání předkládejte strážnému.“

S největší radostí, pomyslela si. Než si text pročetla, Frey orazítkoval jeden výtisk tak rázně, až to zadunělo.

Představovala si, jak se tam musejí cítit lidé, kteří přijdou navštívit rodinného příslušníka.

„Nyní můžete jít.“ Frey uvedl do pohybu otevírací mechanismus dalších dveří a ozvalo se bzučení.

Eva mu pokynula, ignorovala jeho podezíravý pohled, ale pozdrav si nechala od cesty.

Jakmile se za ní následující dveře zavřely a s tupým rámem uzamkly, nastalo absolutní ticho. *Teď jsem uvězněná a odříznutá od světa*, prolétlo jí hlavou. Šla rovně dál, její kroky zněly dlouhou chodbou. *Klaustrofobie by mě tady přepadnout neměla*, řekla si, zrovna když se na opačném konci

chodby vynořil další zaměstnanec a zdvořile na ni kývl. Ihned mu předložila provizorní legitimaci, protože ji ještě ani neuložila do tašky.

„Vítejte!“ pozdravil ji obrovitý strážný a ukázal jí cestu. „Už jsem vás očekával. Nahlásili nám, že nastoupíte. Nyní vás zavedu k výdeji klíčů. Zítra můžete projít rovnou přes příští kontrolu tamhle vpředu vpravo.“

Pokývala hlavou a následovala jej další holou chodbou se spoustou zavřených dveří. Nebylo slyšet nic kromě skřípání jejich kroků po vyšlapaném linoleu a kovového cinkání svazku klíčů, které muž nesl na dlouhém řetízku. Nikde na dohled žádná jiná živá duše. Úplně opačná atmosféra, než jaká panovala každé dopoledne v nemocnici, kde to po celý den bzučelo jako v úlu a ona si často přála větší klid.

Došli k místnosti kolem dokola lemované až ke stropu regály s oblečením, botami a hygienickými potřebami. Tam vězňové fasovali nejnужnější věci. Muž, který ji sem přivedl, beze slova zmizel.

„Tak tady vás máme, paní doktoro,“ usmál se na ni příslušný vězeňský úředník. Široký knír měl na konci zakroucený a spíš by se hodil k lidovému kroji než k uniformě. „Ludwig Hackl, má úcta!“ představil se a s jistou dávkou hrdosti ukázal za sebe. „Již patnáct let zde za všechno zodpovídám.“

Usmála se na něj a podala mu ruku. On to přehlédl, protože mezitím vytahoval z bedny její jmenovku a ohromný svazek klíčů.

„Vaše klíče jsem očísloval, abyste se dobře orientovala. Hlavní klíče jsou barevné: bílý od lůžkové ošetřovny, zelený od starého objektu, kde sedí vyšetřovanci, modrý od mužského bloku a červený od ženského. Růžový v zásobě nemám.“

Zasmál se od ucha k uchu, takže se konce zakrouceného kníru téměř dotýkaly skrání.

Eva se jeho špatnému vtipu musela proti své vůli zasmát, odkašlala si a ukázala na černou píšťalku, kterou objevila na svazku klíčů.

„Ta je na soudcování fotbalových zápasů na dvoře?“ zaptipkovala sama.

„Jen se nesmějte, paní doktorko. Písknutí znamená, že hrozí nebezpečí z prodlení. Doufám, že ji nikdy nebudete potřebovat.“ Znělo to důrazně a z jeho tváře a hlasu se zcela vytratil šarm, kterým předtím hýřil. „Prosím, přísně dbejte, aby byly každé dveře zajištěné. Bez výjimky. Vždycky otevřít a hned zase zavřít, rozumíte? I kdybyste z místnosti vycházela jen na moment. Naši hosté zde čekají na příležitost, jak zdrhnout. Nebo někoho vzít jako rukojmí. S tím nejsou žerty.“

Potom k ní přistoupil, svažtil čelo a měřil si ji od hlavy k patě. Sama se na sebe podívala a snažila se přijít na to, co mu vadí. Na první den si oblékla tmavomodré kalhoty z bavlněného kepru a k nim zvolila barevně ladící svetřík a pod něj bílé triko s límečkem a rozhalenkou. Honem si odhrnula plášť a pospíšila si s dotazem: „Něco není v pořádku? Upozornili mě, abych raději nosila kalhoty a celkově se vyhýbala nápadnému oblečení.“

„Ne, ne, to je dobré. Jde o to, že na kalhotách nemáte poutka ani pásek,“ odpověděl Hackl. „Nosit svazek klíčů jednoduše v kabelce je pro zdejší borce přímo výzva ke krádeži. Štípnou vám je, než se nadějete, to mi věřte. Nebo je někde necháte ležet... Proto by měly být bezpodmínečně připevněny ke služebnímu stejnokroji. Podívejte, jako to mám já.“

On měl klíč připevněný řetízkem a kroužkem jak k poutku na kalhotách, tak k širokému koženému opasku. S vážnou tváří jí podal svazek klíčů. Vážil aspoň kilogram. Neuměla si představit, že by takovou váhu někde zapomněla.

„Tento klíč je zde vaše životní pojistka,“ uvědomil ji naléhavě. „Ztratíte ho, a všechny dveře se automaticky zablokují,

dokud se svazek nenajde. Do té doby nikdo nikam nesmí. Opravdu nikdo. A my, kteří zde sloužíme ve dne v noci, takovou situaci nenávidíme, paní doktorko.“

Když si to všechno vyslechla, Hackl ji doprovodil další chodbou až ke dvoru se zelení. Přes něj se dalo dostat k pěti velkým budovám.

„Odsud bych ráda pokračovala sama,“ nadhodila odhodlaně, jakmile vyšli na vzduch.

Hackl naklonil hlavu ke straně, kroutil si koneček kníru a zjevně dumal, co si o jejím přání má myslet.

„Nerada bych, aby vězně napadlo, že potřebuji doprovod, víte? Jako žena. Vždyť to je k dalšímu traktu jenom pár metrů.“

Po chvíli přikývl, popřál jí hezký den a zamkl za ní bránu.

Na dvoře se nikdo nezdržoval. Tou dobou vězni neměli volno a byli v čtyřpatrových budovách, které se tu tyčily. Na každé zdi kolem dokola viděla svinutý ostnatý drát a v určitém odstupu navíc mřížové zábrany. Na toto smutné prostředí si bude muset zvykat.

Ze zamyšlení ji vytrhl pronikavý hvizd. Sotva sebou trhla a otočila se, následoval jízlivý smích. Jasně, přesně to měli za lubem. I na to si teď bude muset chtě nechtě zvyknout. Smích ustal, a ona cítila, že ji pozorují. Snažila se působit netečně. Koutkem oka zahlédla, jak dvě svalnaté paže dělají mezi mřížovými tyčemi oplzlá gesta. Ubránila se nutkání upnout si plášť a se vztyčenou hlavou prostě šla stále stejným tempem dál. Jenom pevněji sevřela klíče v kapse pláště. Ani jednou nepohlédla stranou, až došla k dalším vstupním dveřím.

Přestože byl svazek klíčů dost nepohodlný, bez potíží se jí podařilo vstupní dveře do lůžkové ošetrovny otevřít. S úlevou za sebou zavřela – oddechla si, že první etapu zvládla. Věžňové pravděpodobně prahli po zpestření a ona věděla, že mimo zdravotnické zařízení pracuje ve věznicí málo žen. Ve Wiesheimu byl sice také ženský blok, avšak ten byl naprosto

oddělený a také s vlastním vchodem. Obě části měly společnou pouze správu věznice.

Při první návštěvě Eva viděla cely o velikosti sotva 7,5 metru čtverečního. Ty už neodpovídaly oficiální normě. Jak se dověděla od ředitelky, předepsáno bylo o metr víc, ale jelikož byly bavorské vazební věznice beztak přeplněné, staré budovy se používaly dál a obývali je provizorně ti, kdo byli ve vyšetřovací vazbě. Již odsouzení vězni byli umístěni do novějšího bloku.

Obrátila se ke schodišti, které vedlo do zdravotnického střediska. Tam ji praštil přes nos vyčichlý zápach cigaret. Ten, kdo předtím nikdy nekouřil, v kriminálu začal, říkala ředitelka. Evu ten puch dráždil.

Vyběhla po točitém rameni do prvního poschodí, kde sídlilo její oddělení. Jak zjistila pohledem na velké hodiny, celá procedura ji připravila o víc než pětáctyřicet minut, a to ji rozzlobilo. Kromě malé police s kouzlem šedesátých let a beztvareho fíkusu představovala jedinou ozdobu bledě žlutě vymalované chodby ona sama. I zde ji překvapilo ticho, ačkoli již začala ordinační doba. Přesto se celé oddělení zdálo liduprázdné.

Rozhodla se nejprve odložit plášť a kabelku ve své služební místnosti a potom začít hledat zdravotnický personál. Na žádných z mnoha dveří nebyl nápis, pouze číslování. Když tam prvně byla se správou věznice, všechny dveře byly otevřené. Nyní jí všechny připadaly stejné. To měla za svou umíněnost. Kdyby jí byl Hackl doprovodil, nebloudila by nyní po chodbě jako učednice.

Ale to je jedno. Však si poradím. Na moment zavřela oči, vybavila si svou první návštěvu a pak odhodlaně vykročila ke čtvrtým dveřím, posledním, než chodba zahýbala za roh. Právě když je chtěla otevřít, někdo za jejími zády zařval: „Stát! Vy jste se dočista zbláznila? Co tady krucinál děláte?“

5.

Člověk, který se na Evu obořil, se objevil zčistajasna. Cukla sebou a bezděčně zvedla pěsti na obranu. Vzápětí zjistila, že jde o ošetřovatele Hamida Erdema, s nímž se seznámila při první návštěvě. Připadala si jako přistižená při nekalosti; jako by spáchala nějaký zlý skutek.

Hlavně kvůli tomu, jaký pohled na ni Erdem vrhl. Ale také ji trochu vystrašilo jeho husté obočí, které skoro splývalo a dodávalo mu přísnost, jaká se k tak štíhlé postavě vlastně ani nehodila. Jeho jméno si pamatovala dobře, protože kolega s tureckými kořeny je velmi cenný, může jí pomáhat při obtížném domlouvání s pacienty. To věděla z praxe na klinice.

„Dobré ráno!“ pozdravila ho a podala mu ruku. „Papírování a školení trvaly déle, než jsem předpokládala.“

Erdem stál nehnutě a strnule hleděl na dveře. „Copak jste neviděla varování?“ soptil. „Hergot, to nám dneska ještě chybělo...“

Otočila se. Až teď si všimla červeného puntíku vedle zámku. Ten znamenal, že jsou dveře zajištěné poplašným zařízením. Soustředila se jenom na čísla na dveřích a na své klíče. Třebaže měl pravdu, rozzlobilo ji, že mladík dělá takový rozruch. Koneckonců se nic nestalo. Mimoto pokládala takový povyk na uvítanou za zcela nevhodný. Sotva přišla první den do práce, už podruhé s ní někdo jednal nepřátelsky. A tak není divu, že reagovala také nevlídně: „Ono se tomu dalo předejít, kdyby tady na mě někdo čekal a přivítal mě, co myslíte?“

Chvilí nechala svá slova působit a potom rázně pokračovala: „Nyní mě omluvte, už je pozdě, ráda bych se dala do práce.“

Jestli v téhle věznici všichni mluví takovým tónem, Eva nemá důvod jednat s kolegy v rukavičkách.

„Ordinační doba už musela začít, ne?“ zeptala se. „Můžete mě seznámit s tím, co je dnes na programu? Kde máte kartotéku?“ Podívala se Erdemovi do očí, ale ten stále jen nehnutě stál.

„Ráno jsme sami vydali dávky metadonu... No, a protože jste tu ještě nebyla...“, hledal slova, „mysleli jsme, že výdej klíčů a poučení potvrzují děle, a proto jsme plánované vyšetření pro jistotu posunuli.“

Eva se zamyšleně drbala na zátylku a dívala se do země. Možná na něj spustila moc zhurta.

„Takže kvůli poučení o klíčích. No, snad mohlo být ještě o něco podrobnější, že?“ poznamenala s předstíranou vážností a mrkla na Erdema, kterého mezitím ta scéna nejspíš mrzela. „Pane Erdeme, co kdybychom nyní využili času a referoval jste mi, co nás dnes čeká? Nebo vás mám oslovovat Hamide?“

Ošetřovatel horlivě přitakal: „Ano, prosím. Všichni mě tady tak oslovují. Počkejte.“ Nato jí obřadně pomohl z pláště a rukou ukázal cestu. „Pojďte. V posledních dnech a týdnech to bylo bez lékařky trochu těžké. Proto jsme rádi, že jste konečně na palubě.“ Chvilku váhal a pak dodal: „I když vám to tak před momentem asi nepřipadalo.“

To už se poslouchalo lépe. Následovala ho k úplně první místnosti na chodbě a Hamid ji hned odemkl. Dvě zdravotnice právě uklízely novou zásobu obvazového materiálu do velké skříně.

„Paní Hanssenová, to je dobře, že jste tady!“ přivítala ji ta starší, s nápadně krátkým sestřihem. Pramen hnědých vlasů měla světle obarvený. Vypadala na něco málo přes padesát a její pevný stisk ruky a upřímný pohled se Evě líbily. Vyzařovalo z ní cosi domorodého. „Jmenuji se Lisbeth Habererová. A tohle je naše Jasmin Burgmeisterová.“ Vzala mladší kolegyni za ramena. „V našem kolektivu pracuje teprve mě-

síc, ale už si vede docela obstojně. S našimi pacienty to umí. Nedovedete si představit, jak jsou pod jejíma rukama krotcí jako beránci.“

Dívka se Evě nepodívala do očí, a když si podali ruku, dokonce se začervenala. Dlouhé pískově žluté vlasy jí padaly do obličeje, takže ho částečně zakrývaly. Trpěla silným akné a tímto účesem se ho určitě snažila maskovat. Ale díky hnědým očím, hustému tmavému obočí a rovným bílým zubům byla atraktivní. Jenom si vybrala nevhodné brýle. Vypadala v nich staromódně.

Nesmělým vystupováním vůbec nezapadala do obrázku, jaký si Eva udělala o dívce, která pracuje ve vězení. Ale jak se říká, tichá voda břehy mele. Dával to tušit třeba trpytivý piercing v horním rtu.

„I ti staří bručouni, co pořád rýpou, pěkně zjihnou, když mají co dělat s ní,“ dodala Lisbeth.

Jasmin stáhla ramena k sobě a osahávala si nehty. Očividně jí bylo nepříjemné být středem pozornosti. Proto Eva honem stočila hovor na jiné téma. „Když jsme tady teď všichni pohromadě: Těším se na naši spolupráci a doufám, že se rychle rozkoukám. Bojím se, že mi v tom musíte všichni trochu pomáhat. Hamid mě právě uchránil před tím, abych hned první den začala spuštěním falešného poplachu. Sice by o mém příchodu byli informováni všichni vězni do posledního, ale moc přátel bych si tím asi nenadělala, vidíte?“

„Začněme prostě tím, že vám ukážu naše prostory, abyste se tu lépe vyznala,“ odpověděla Lisbeth. Předtím poučila Jasmin, aby se dostavila na nácvik střelby. Hamid se měl starat o pacienty, kteří přijdou do ordinace. Potom se obrátila zpět na Evu: „Místnost s obvazovým materiálem již znáte. Vedle máme laboratoř, kde odebíráme krev a vydáváme léky. Kdybyste měla nějaký problém, poplašný knoflík najdete na spodní straně desky stolu.“ Nato zamkla dveře a šla s Evou chodbou.

„O poschodí níž máme vedle šesti lůžkových pokojů, které momentálně nejsou obsazené, ještě vlastní lékárnu a hned v sousední místnosti se ráno vydává metadon.“ S výmluvným pohledem Lisbeth zvedla příslušný klíč do výšky očí. „Po něm vězňové obzvláště pasou, protože za tyhle bonbónky čili lentilky, jak jim říkají, si tady mohou koupit něco na zlepšenou. Kdo by k němu přišel, stal by se nekorunovaným králem lapáku,“ vysvětlila a otevřela ošetrovnu.

Nebyla velká, zato funkčně zařízená. Lehátko, plenta, za níž se pacienti svlékali, umývadlo a různé zdravotnické plakáty. Tak jak to znala z běžných ordinací praktických lékařů. Průchozí dveře vedly přímo do jejího soukromého služebního pokoje, kde se mohla zdržovat po ošetření pacientů a o pauzách.

Eva nakoukla dovnitř: navzdory dvěma velkým zamřížovaným oknům místnost nebyla příliš světlá. Stál tam stolek s pestrou kyticí uprostřed a dvěma židlemi. Na druhé straně prostorného pokoje se nacházel, stejně jako na ošetrovně, psací stůl s počítačem, úplně nově vyhlížející kožená otočná židle a věšák, na který jí Hamid předtím pověsil plášť. A ještě tam byla staříčká kožená pohovka s odkládacím stolem a na něm kupka odborných časopisů.

„Žádný velký komfort,“ poznamenala Lisbeth a rukou otřela opěradlo pohovky, jako by to místnosti mohlo dodat větší lesk.

„Ale kdeže, mně to úplně stačí. A děkuji za květiny! Ty jsou jistě od vás, že?“

Lisbeth mlčela, ale výmluvně se usmívala. Pak se vrátila do ošetrovny.

Eva pomalu přecházela po pokoji a přivoněla si ke kyticí podzimmních květů – růží, šípku a třezalky, které vydávaly čerstvou vůni. Opravdu milé gesto, které bylo určitou náplastí na některé dojmy z rána. Povzdechla si a rozhodla se, že si co nejdříve pořídí nějaký barevný obraz nebo fotografii

krajiny, aby smutnou místnost trochu oživila. A pár fotek, ať nemá pocit, že je v naprosto cizím prostředí. Kabelku si odložila na židli a šla za Lisbeth. Ta mezitím zapnula počítač. Nyní jí podávala malý černý telefon.

„Tohle je váš bezdrátový telefon. Seznam čísel zkrácené volby jsem vám dala pod obě psací podložky na stůl, abyste věděla, jak se s námi nejlépe spojit. Na telefonu je nejdůležitější tenhle klips. V případě přímého ohrožení ho stačí jednoduše odtáhnout. Do tří vteřin se spustí poplach. Dá se automaticky lokalizovat, kde se alarm spustil, a za půl minuty jsou zaměstnanci věznice v bojové pohotovosti. Přístroj funguje po celé budově. Je dobré ho nosit všude s sebou. Takže vidíte, že si nemusíte dělat žádné starosti. Nic se vám tady nemůže stát.“

Zrovna když se Eva chtěla zeptat na Jasmin, rozhovor přerušilo pronikavé zvonění.

„Aha. Náš první dnešní uchazeč. Jako vždycky puntičkářsky přesný. Nejprve si v klidu pročtete jeho kartu. Ale zvoněk nastavím na nižší hlasitost, aby vás nerušil.“

„Takhle drnčí pokaždé?“

Lisbeth přikývla. „Nemocní od nás dostávají termíny, a když je sem bachař přivede, zvoní zvenku u dveří. Potom je posadíme do čekárny, která zevnitř nemá kliku. Podívejte, tady na obrazovce vidíte čekající pacienty, abyste měla přehled. Neradi tam necháváme sedět víc než tři naráz. Když se některý chová nápadně, dozorce zůstává u něj. Ale to se stává málokdy. Většina si užívá, že tu prostě může v čekárně v klidu žvanit, a přitom na něj nikdo moc nedohlíží.“

„A bývají s nimi problémy? Myslím...“

„Rozumím. Pochopitelně se najdou vězni, co využijí příležitosti a obchodují tady s drogami. Mají nejrůznější triky, jak věci tajně přenášet z místa A do místa B. Jenže ti to dělají při každé příležitosti, která se nabízí. Kdo má něco za lubem, najde si tady uvnitř způsoby, jak dosáhnout svého, i když to

oficiálně nikdo nepřizná. Ale koho by to udivilo? V nekončném dlouhých hodinách trávených v cele se jim honí hlavou spousta hloupostí. Mohla bych vám vyprávět...“

Eva se usmála, nicméně ošetřovatelku vlídně přerušila: „Raději to odložíme na jindy. Nyní bych chtěla začít. Přesto vám děkuji, že mi věnujete tolik času.“

Lisbeth pokývala hlavou a podívala se na hodiny. „A já! To jsem se vážně zakecala. Omlouvám se. Už jen k našemu prvnímu pacientovi: Jde na kontrolu. Minulý týden tady byl s hexensusem. Dneska máme vůbec jen lehké případy. Nic naléhavého.“

Než Lisbeth z místnosti odešla, navrhla: „Až budete mít ordináční dobu za sebou, mohla bych vám ještě vysvětlit náš systém evidence a počítač. A také bych vám ráda ukázala naši lékárnu, abyste věděla, co máme na skladě... Ale teď už vám dám opravdu pokoj, abyste mohla v klidu nahlédnout do karty. Až budete hotová, jednoduše stiskněte na telefonu devítku, v naší místnosti se ozve zvukové znamení a já vám přivedu pacienta.“ Chvilinku váhala, pak dodala vážným tónem: „To je fajn, že vás tu máme, paní doktorko. Jsem ráda, že mezi sebou máme další ženu.“

Eva by přísahala, že Lisbeth měla na srdci ještě něco, ale než se stačila zeptat, sestra už byla pryč.

Eva se zhluboka nadechla. Ruce si položila na psací stůl a vtom zjistila, že se viklá. Bez váhání vzala list papíru, několikrát ho přeložila, podložila jím nohu stolu a vyzkoušela výsledek. Nyní stál rovně. Když se narovнала, upřela pohled na obraz z čekárny. Její první pacient tam seděl sám. No, seděl... Spíš na židli visel nakřivo. Rozhodla se, že ho nenechá déle čekat. Ostatně jí Lisbeth to nejdůležitější řekla. Z karty si přečetla jméno a vryla si ho do paměti, pak odjistila dveře, sama uvedla muže dovnitř – jak byla zvyklá z nemocnice – a svědomitě zavřela dveře jak do čekárny, tak do ošetřovny. Klíč uložila z opatrnosti do zásuvky.

„Dobré ráno, pane Baumgärtner. Já jsem Eva Hanssenová, nová vězeňská lékařka. Od kolegyně jsem se dověděla, že máte bolesti v kříži. Jakpak se cítíte dnes? Už je vám lépe?“

Muž zasténal a začal láteřit: „Ty prášky, co mi dala sestra, sou moc slabý. Ta vo tom nemá ani páru. Sama vidíte, že nemůžu pořádně sedět. A ležet, to je hotový peklo. Potřebuju něco silnějšího.“

„Dokážete bolest lokalizovat? Kde vás to přesně bolí?“

Nechala si podrobně popsat obtíže. Přitom pacient nyní seděl zcela uvolněně.

„Podívám se na to přesněji. Můžete obnažit dolní oblast zad?“

Pacient si vykasal podolek a přitom hlasitě kňučel, ale hýbal se bez zábran. Eva mu o kousek stáhla pás tepláků a dívala se rovnou do očí divoké kočce – výbojně působící tetování pokrývalo celou dolní část zad. Eva polkla a opět se soustředila na práci. Opatrně osahala určené místo. Ještě než vůbec zatlačila, pacient zanaříkal. „Dávejte přece pozor!“

Nenechala se vyvést z rovnováhy. Byla si jistá, že ten člověk simuluje. Přesto se vyšetření věnovala důkladně. Když byla hotova, pokynula mu, aby se zase posadil, sama si sedla k psacímu stolu, zapsala nález a všechno mu objasnila.

„Nezjistila jsem otok ani blokádu obratlů bederní páteře. Ke zmírnění přetrvávajících křečí vám předepíši prostředek k uvolnění svalového napětí. Nyní je pro vás důležitý pohyb. Dám vědět na váš oddíl, aby vám prodloužili procházky po dvoře o hodinu. Tím zcela jistě dosáhneme uvolnění. Navíc je důležité teplo. Na to vám předepíši nahřívací polštářek s aktivním uhlím.“

Rovnou chtěla poprosit Lisbeth, aby zařídila všechno potřebné, ale vtom se Baumgärtner nahnul přes stůl a vztekle zavrčel:

„Copak ste mě neslyšela?“